

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
במעמד סיום ספר תורה של משיח
י"ד שבט ה'תש"ל

בית משיח

המבואר והמלבי על המשיח באורח האמת

משרד ראשי

744 Eastern Parkway
Brooklyn, NY 11213-3409

טלפון: 778-8000 (718)

מזכיר: שלוחה 240

מנהל: שלוחה 244

עורך: שלוחה 222

מנ"י: שלוחה 242

מודעות: שלוחה 241

חסידים . . איין משפחה: שלוחה 204

פקס: 778-0800 (718)

דואר אלקטרוני: EditorH@BeisMoshiach.org

ארץ הקודש

ת.ד. 201 כפר חב"ד 72915

טלפון: 9607-290 (03)

מזכירות: שלוחה 0

מנ"י: שלוחה 2

מודעות: שלוחה 3

עריכת וחדשות: שלוחה 4

פקס: 9607-289 (03)

דואר אלקטרוני:

b_moshia@netvision.net.il

מחלקת מנ"י:

b_mm@netvision.net.il

מוציא לאור

מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

השתתפים בעריכה

מנחם מענדל הכהן הנדל

שלום יעקב חזן

עורך המהדורה האנגלית

ברוך מרקר

צלם הערכת

דב יצחקי

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

כל הזכויות שמורות

- 12** חסידים אינם מפלגה
פרק נוסף מתוך ה'לקוטי דיבורים' לצד הגהות כ"ק הרבי הרי"צ נ"ע בפירסום ראשון
- 20** הידיעה שהרבי הוא מלך המשיח מגבירה את התשורה והציפייה
הרב יוסף יצחק אופן בראיון מיוחד ל'בית משיח', לרגל יו"ד שבט
- 30** ה' יזכנו כולנו להתקשר באילנא דחיי
קווים לדמותו של רב, גאון, חסיד ומקושר - הרב ישעיה הורביץ
- 38** שבועה חסידית מול עוורון "מתנגדי"
שרשרת עובדות מדהימות ותהיות על המגיה של מאמרי השיטנה שלבטח נרדם בסוכה...
- 42** עשור למעמד הגדול: הרבי מעודד שירת ה"יחי" בשידור לווייני
תיאור חי של כל אירועי יו"ד שבט תשנ"ג, שהגיעו לשיא בשידור לווייני לכל רחבי תבל
- 48** השביעי שמביא לשמחה שלימה
מאמר מאת הרב נפתלי אסטולין על תפקיד דור השביעי, במאמר החתונה של הרבי
- 54** רופא כל בשר ומפליא לעשות
סיפור מופת מרגש ונוגע ללב שהסתיים בטוב בשבוע שעבר...
- 60** איש דעה ובעל צורה פנימית, ויודע פרק בהנהגה
פרק שני מתולדות הגאון החסיד הרב אברהם אלי' פלאטקין ז"ל
- 70** ביקשתי מה' שישאיר אותי בחיים, כיון שאני אחרון במשפחה
פרק אחרון מזכרונותיו של החסיד הרב זלמן לוינ' ע"ה, כתובים בשפה אותנטית חסידית
- 83** שבת שכו-ו-לה משיח - כפול אלפיים!
מי שלא היה בשבת בנתניה - לא יבין את עוצמת חוויית הנפש האדירה והמרוממת...

מדורים קבועים

- 5** דבר מלכות
- 8** הפרשה החסידית
- 9** דבר המערכת
- 10** לוח שבועי
- 11** מאוצר המלך
- 16** התוועדות חסידותית
- 74** יומנו של תמים ב-770
- 100** חסידים . . איין משפחה

כל השביעין חביבין

**כיון אז מ'איז שוין די אלע
ענינים דורכגעגאנגען, הנה
עכשיו אין הדבר תלוי אלא
בנו - דור השביעי. ונזכה
זעהן זיך מיט'ן רבי'ן דא
למטה אין א גוף ולמטה
מעשרה טפחים, והוא
יגאלנו • לרגל יום הגדול
והקדוש יו"ד שבט, "העשירי
יהיה קודש" - שנת היובל
לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך
המשיח שליט"א - הננו
מביאים בזה קטעים
ממאמר דיבור-המתחיל
"באתי לגוני" ה'תיש"א, בעת
קבלת הנשיאות**

כל ענין שביעי הוא שהוא שביעי לראשון. וביאר אז מעלתו של הראשון שזהו אברהם אבינו, מפני עבודתו, ושהיתה עבודתו במס"נ. ואינו מסתפק בזה עדיין, ומוסיף עוד (אף דלכאורה אייז נוגע שם לגוף הענין) דאופן המסירת נפש שלו היי שלא חיפש מס"נ, שזהו ההפרש בין המס"נ דאברהם אבינו להמס"נ דר"ע, דהמס"נ דר"ע היי וואס ער האט געזוכט מס"נ, מתי יבוא לידי ואקיימנו, משא"כ באברהם הנה המס"נ שלו היי בדרך אגב. דאברהם ידע שעיקר העבודה הוא כמ"ש ויקרא שם בשם הוי' אל עולם, א"ת ויקרא אלא ויקרא, אז יענער זאל אויך שרייען, ואם נצרך לזה בדרך אגב מס"נ, הנה גם זה ישנו. וכ"כ גדלה מעלת עבודתו והמס"נ שלו, עד אשר גם משה מה שזכה שניתנה תורה על ידו הוא מטעם כי השביעין חביבין, שהוא שביעי לראשון. והקב"ה א"ל (למשה) במקום גדולים (אברהם) אל תעמוד. והנה אף כי גדלה חביבות השביעי ואין זה בא לא עיי בחירה ולא עיי עבודה, כי אם פארטיקערהייט מצד התולדה, מ"מ אין בזה הגבלה שנאמר שנפלאה הוא, ואינו שייך אלא ליחידי סגולה, כ"א עיי שמבואר בתנא דבי"א (פ"ט ובכ"ה) ומובא בדא"ח שכל ישראל ואפיי עבד ואפיי שפחה יכולים להגיע להשראת רוה"ק, וכל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב. אלא שמ"מ דארפמען ניט זיין גענארט ביי זיך, וצריך לידע אשר במקום גדולים אל תעמוד. וכל מעלת השביעי הוא שהוא שביעי לראשון אז ער קען דורכפיהרן

כותב כ"ק מו"ח אדמו"ר, במאמרו ליום הסתלקותו, יו"ד שבט השי"ת:

באתי לגני אחותי כלה, ואיי במד"ר (במקומו) לגן אין כתיב כאן אלא לגני, לגנני, למקום שהיי עיקרי בתחילה, דעיקר שכונה בתחתונים היתה. עכ"ל.

. . (וממשיך במאמר) ואח"כ עמדו זי צדיקים והורידו את השכינה למטה, אברהם זכה והוריד את השכינה מרקיע זי לוי כוי (ומקצר בזה ומסיים) עד כי משה שהוא השביעי (וכל השביעין חביבין) הורידו למטה בארץ. דעיקר ענין ההמשכה הוא עיי משה, שהרי משה דוקא הורידו למטה בארץ, דכשם שבענין הסילוק מלמטלמ"ע הרי העיקר הוא בחטא עה"ד שנסתלק מהארץ כנ"ל, הנה כמיי"כ הוא בענין ההמשכה מלמעלה למטה, עיקר ענין ההמשכה הוא למטה בארץ דוקא, דלבד זאת שההמשכה למטה בעיקר נוגע לנו, הנה זהו גם עיקר ענין ההמשכה. וזה נעשה עיי משה דוקא. והטעם לזה מבאר בהמאמר במוסגר, כי כל השביעין חביבין.

והנה מלשון רז"ל וכל השביעין חביבין ולא כל החביבין שביעין, מוכח מזה שעיקר המעלה הוא זה שהוא שביעי, ומפני זה שהוא שביעי מצד זה הוא חביבותו, היינו שחביבותו אינו מצד ענין התלוי בחירותו רצונו ועבודתו, כ"א בזה שהוא שביעי, שזה בא מצד התולדה, ובכ"ז הנה כל השביעין חביבין. ולכן זכה משה שניתנה תורה על ידו. והנה ביאר כ"ק מו"ח אדמו"ר (בתחילת בואו לאמריקה) שגם בענין דשביעין חביבין ניכר מעלת הראשון, שהרי

עבודת ושליחות הראשון דאל תקרא ויקרא אלא ויקריא. וזהו החביבות דהשביעי שהוא הממשיך השכינה, ולא עוד אלא שממשיך עיקר השכינה. ועוד יותר שממשיך בתחתונים.

והנה זה תובעים מכא"א מאתנו דור השביעי, דכל השביעין חביבין, דעם היות שזה שאנחנו בדור השביעי הוא לא עפ"י בחירתנו ולא ע"י עבודתנו, ובכמה ענינים אפשר שלא כפי רצוננו, מ"מ הנה כל השביעין חביבין, שנמצאים אנו בעיקבתא דמשיחא, בסיומא דעקבתא, והעבודה – לגמור המשכת השכינה, ולא רק שכינה כ"א עיקר שכינה, ובתחתונים דוקא.

. . והנה בסיום המאמר מבאר, אשר להיות כי מה שעיקר שכינה בתחתונים, הנה עיקר הגילוי מזה היי בבית המקדש, הנה זהו הטעם שהמשכן היי מעצי שטים דוקא, מפני שהכוונה הוא להפוך השטות דלעו"ז און דעם קאך פון נפש הבהמית לשטות דקדושה, וכמארז"ל אהני ליי שטותי לסבא, עבודה ובטול שלמעלה מטעם ודעת. והנה כל הענינים שתבע מאתנו כ"ק מו"ח אדמו"ר וכמו"כ שאר הנשיאים קיימו זה בעצמם, והוא ע"ד דרז"ל עה"פ מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות ולשמור, וכן מה שהוא מצווה לישראל הוא עושה, ועד"ז הוא בהוראות נשיאינו שמה שתבעו מהמקושרים ושייכים אליהם הנה הם בעצמם קיימו ועשו כן. ומה שגילו לנו שקיימו זה, הוא כדי שיהיי לנו יותר נקל לקיימם. וכמו בענין דאהבת ישראל שיש בזה כמה וכמה סיפורים מכא"א מהנשיאים. ולדוגמא מכ"ק אדמו"ר הזקן שהפסיק בתפילתו והלך וקצץ עצים ובישל מרק והאכיל בעצמו לילודת, מפני שלא היו אנשים שם בבית. מכ"ק אדמו"ר האמצעי, איך שנכנס אליו אחד ליחידות והתאונן על הענינים שאברכים מתאוננים עליהם. וגלה אדהאמ"צ את זרועו וא"ל הלא תראה שצפד עורי על עצמי גוי וכ"ז הוא מהח"י שלך. אשר מובן הפלאת ורוממות מעלת כ"ק אדמו"ר האמצעי בכלל ובפרט מאלו ששייכים לענינים כאלו, ומ"מ היי ההתקשרות עמהם כל כך עד שמצד הענינים שלהם שהיו שלא כדבעי למהוי, פעל עליו חלישות הבריאות ביותר, עד שצפד עורו על עצמו. מכ"ק אדמו"ר הצ"צ, איך שהלך קודם התפלה ללות גמ"ח לאיש פשוט שהיי נוגע לו בפרנסתו, מכ"ק אדמו"ר מהר"ש, שפעם נסע ביחוד מקוהארט לפאריז ונפגש שם עם אברך אחד ואמר לו: יונגערמאן יין נסך איז מטמטם המוח והלב, זיי א איד. והלך האברך

והנה זה תובעים מכא"א

מאתנו דור השביעי, דכל

השביעין חביבין, דעם היות

שזה שאנחנו בדור השביעי

הוא לא עפ"י בחירתנו ולא

על-ידי עבודתנו, ובכמה

ענינים אפשר שלא כפי

רצוננו, מכל מקום הנה כל

השביעין חביבין

לבינו, ולא שקט עד שבא לכ"ק אדמו"ר מהר"ש, חזר בתשובה ויצאה ממנו משפחת יראים וחרדים, אשר ידוע שאצל כ"ק אדמו"ר מהר"ש היי הזמן יקר במאד, עד שגם אמירת החסידות היי בקיצור, ובזמנים ידועים הנה בשעה השמינית בבוקר היי כבר אחרי התפלה, ובכ"ז נסע נסיעה רחוקה ושהה שם משך זמן בשביל אברך כוי. מכ"ק אדמו"ר נ"ע בתחילת נשיאותו, אשר גזרו אז גזירה חדשה והיי צריך לנסוע ע"ד זה למוסקבה. ואמר לו אחיו הגדול הרז"א נ"ע, הזמן יקר אצלך ואין אתה יודע היטב שפת המדינה (הרז"א היי מלומד בשפות) וגם אתה צריך לחפש היכרות, ולכן אסע בענין זה כפי הוראותיך. אבל כ"ק אדמו"ר נ"ע לא הסכים ע"ז ונסע בעצמו והצליח. וכן ישנם כמה סיפורים מכ"ק מו"ח אדמו"ר אודות השתדלותו לעשות טובה ואפילו לאיש פרטי ברוחניות או בגשמיות. והניח את עצמו ע"ז, לא רק הגשמיות שלו כ"א גם הרוחניות שלו, אף שזה שהיי מטיב עמו הנה לא זו בלבד שלא היי כלל בסוג של חברך בתורה ומצות אלא שהיי שלא בערכו כלל.

והנה ע"י אתכפ"א ואתהפכא לשטות דקדושה ע"י ממלאים כוונת הבריאה, שהיא להיות לו יתי דירה בתחתונים, וזה שע"י אתכפ"א ואתהפכא נעשית דירה בתחתונים, באתי לגני, הוא במדריגה יותר נעלית מקודם החטא. דכמו בסותר בנין הקודם ע"מ לבנות, הרי פשיטא שבנין החדש צ"ל במדרי' יותר נעלית מבנין הקודם, כמו"כ מוכרח לומר שע"י אתכפ"א ואתהפכא נעשית דירה במדריגה יותר נעלית, וכמבואר בהמאמר דע"י דאתכפ"א סט"א אסתלק יקרא דקוב"ה בכלוהו עלמין, היינו האור שהוא בכלוהו

עלמין בשוה, ואף שהלשון בהמאמר הוא אור הסובב כ"ע, מ"מ אי אפשר לומר שכוונה הוא שנמשך אור שהוא בגדר העולמות אלא שהוא סובב ומקיף עליהם, אלא הכוונה שנמשך אור נעלה שאינו בגדר עולמות כלל. ולכן קורא לגילוי אור זה בשם אסתלק. ולכן גם פטירת צדיקים נקי בשם הסתלקות, כי הסתלקות הוא גילוי אור נעלה ביותר. דהנה יש ב' אגרות באגה"ק שמבארים ענין ההסתלקות. ובאגרת הבי ענין ההסתלקות מבואר שם בענין פרת חטאת. דהענינים הנעשים בפנים אין יכולים לברר גקה"ט, כ"א ענין הנעשה בחוץ דוקא, פרה הנעשית בחוץ. ולזה מדמין מיתתם של צדיקים. והנה עתה אין פרה אדומה, כי מפני חטאינו היי צ"ל דוקא גלינו מארצינו, אבל אירע סילוקן של צדיקים. והנה בענין סילוקן של צדיקים יש בזה ב' מארז"ל: שקולה מיתתן של צדיקים כשריפת בית אלקינו. קשה סילוקן של צדיקים יותר מחורבן בהמ"ק. אשר ע"י כל זה אסתלק יקרא דקוב"ה. ופ"י ענין הסתלקות פירשו כל הרבנים כ"ק אדמו"ר הזקן, כ"ק אדמו"ר האמצעי, כ"ק אדמו"ר הצ"צ, כ"ק אדמו"ר מהר"ש, כ"ק אדמו"ר נ"ע וכ"ק מו"ח אדמו"ר, שאין הכוונה בפ"י תיבת הסתלקות שהוא עלי למעלה ח"ו, כ"א הכוונה שהוא נמצא למטה אלא שהוא בבחי' רוממות. וזה תובעים מאתנו, דור השביעי לכ"ק אדמו"ר הזקן, וכל השביעין חביבין, אז הגם אז מיהאט דאס ניט פארדינט און ניט אויסגעהארעוועט, מ"מ כל השביעין חביבין והעבודה דדור השביעי הוא להמשיך השכינה למטה ממש. להפוך השטות דנה"ב, אשר ידע אינש בנפשי' אז ער האט דאס, און דעם קאך פון נה"ב וואס ער האט דאס און אפשר אמאל נאך נידעריקער, לעשות מזה ולהפוך את זה לשטות דקדושה.

וזהו ענין צדיקא דאתפטר, דאף שכבר היו כמה העלמות והסתרים וכמה קושיות וענינים בלתי מובנים, הנה כל זה לא הספיק, ובכדי שיהיי אסתלק יקרא דקוב"ה בכלוהו עלמין, היי ג"כ ענין סילוקן של צדיקים, שזה קשה לא רק כחורבן כ"א יותר מהחורבן, ותכלית הכוונה בזה הוא שע"י היי אסתלק יקרא דקוב"ה. וזה תובעים מכל אחד מאתנו שידעו אז מ'געפינט זיך אין דור השביעי, שכל מעלת השביעי הוא שהוא שביעי לראשון, שהנהגת הראשון היי שלא חיפש לעצמו כלום ואפילו לא מסי'. כי ידע שכל ענינו הוא כמ"ש ויקרא שם בשם הוי אל עולם. ודוגמת הנהגת אברהם אבינו שהוא – עקומען אין אזעלכע ערטער וואס מיהאט דארטן ניט געוואוסט פון געטלעכקייט ניט געוואסט פון אידישקייט און ניט געוואסט אפ"י פון אלף

בית און זייענדיק דארטן האט מען זיך אפגילייגט אן א זייט, און אל תקרא ויקרא אלא ויקריא, וידוע שבהלימוד במדת אל תקרא, שתי הקריאות קיימות. וגם בזה הרי מפורש בתושב"כ ויקרא. מ"מ צריך לידע אז אויב ער וויל אים זאל איינגיין דער ויקרא, מוז זיין דער ויקריא. דארפסטו זעהן אז יענער זאל ניט נאר וויסן נאר אויך אויסרופען. הגם אז ביז איצט האט יענער ניט געוואוסט פון גארניט, אבער איצט דארפסטו זעהן אז ער זאל שרייען אל עולם, ניט אל העולם, היינו שאלקות הוא ענין בפני עצמו ועולם ענין בפני עצמו, אלא שאלקות מושל ושולט על העולם, כ"א שעולם ושאלקות הוא כולא חד.

ואף כי מי הוא זה ואיזהו אשר ערב לבו לאמר, אעבוד עבודת אברהם אבינו, מ"מ אפס קצוהו שייך לכאו"א ומחוייב בזה וניתנו לו הכחות על זה ע"י ההנהגה שהראנו הראשון וממנו ואילך עד, ועד בכלל, ההנהגה שהראנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, שהם סללו את הדרך ונתנו לנו כחות על זה. וזהו גופא החביבות דדור השביעי שכמה כחות ניתנו ונתגלו בשבילנו. וע"י העבודה באופן כזה

זוה תובעים מכל אחד

מאתנו שידעו אז מ'געפינט

זיך אין דור השביעי, שכל

מעלת השביעי הוא שהוא

שביעי לראשון, שהנהגת

הראשון הי' שלא חיפש

לעצמו כלום ואפילו לא

מס"נ. כי ידע שכל ענינו הוא

כמ"ש ויקרא שם בשם הוי'

החטא. וכ"ק מו"ח אדמו"ר אשר את חלינו הוא נשא ומכאובינו סבלם, והוא מחולל מפשעינו מדוכא מענותינו, הרי כשם שראה בצרתנו, הנה במהרה בימינו ובעגלא דידן יגאל צאן מרעיתו מגלות הרוחני וגלות הגשמי גם יחדיו, ויעמידנו בקרן אורה. אבל כל זה הוא עדיין רק גילויים. ועוד יותר – שיקשר ויאחד אותנו במהות ועצמות א"ס ב"ה. וזהו פנימיות הכוונה של ירידת והשתלשלות העולמות וענין החטא ותיקונו וענין סילוקן של צדיקים שע"יז יהי אסתלק יקרא דקב"ה. וכשיוציאנו מהגלות ביד רמה ולכל בניי יהי אור במושבותם יהי אז ישיר משה ובניי גוי הוי' ימלוך לעולם ועד, (וכמו שהוא בנוסח התפלה) וגם בלשון תרגום הוי' מלכותי קאים לעלם ולעלמי עלמיא. ומסיימים הוי' למלך וגוי הוי' אחד ושמו אחד, שלא יהי חילוק בין הוי' ושמו, שכ"ז נעשה ע"י סילוקן של צדיקים, שקשה יותר גם מחורבן בהמ"ק. וכיון אז מ'איז שוין די אלע ענינים דורכגעגאנגען, הנה עכשו אין הדבר תלוי אלא בנו – דור השביעי. ונזכה זעהן זיך מיטן רביין דא למטה אין א גוף ולמטה מעשרה טפחים, והוא יגאלנו.

ברכות מאליפות

בשמחה ובצהלה הננו מברכים את הורנו האהובים והיקרים

הרה"ח ר' דוד דב ומרת פרומא שרה שיחיו מישולבין

וגיסנו ואחותנו-גיסתנו האהובים והיקרים הרה"ת ר' חיים שלמה ומרת פייגא שיחיו ביסק

לרגל שמחת קשורי השידוכין של נכדתם בתם ואחיינתנו המהוללה והמשכלת אלטא רייזא תחי

עב"ג מבחירי ומצוייני התמימים הת' יהונתן ש"י בן ידידנו ר' אברהם וזוגתו רחל שיחיו חלימסקי

מזל טוב! מזל טוב!

יה"ר שתהי' החתונה בשעטומ"צ ויבנו בית חב"ד אמתי ועדי עד מתוך הרחבה פרנסה

עשירות מופלגה בריאות ונחת, ונראה תיכף ומי"ד ממ"ש את שמחת הגאולה בהתגלות מלכנו משיחנו ונכריז לפנינו:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

יוסף יצחק ונחמה דינה מישולבין והילדים

מיכאל גרשון וסימונה מישולבין והילדים

בנציון משה וחנה מישולבין והילדים

בלומא רבקה ופנחס טעוול והילדים

ברוך ומנוחה מישולבין והילדים

פתגם השבוע בענייני גאולה

החדוש של דורנו - הדור התשיעי - לגבי כל הדורות שלפני זה, גם לגבי הדור שלפני זה (דור השמיני): מכיון שהגאולה לא באה אז בפועל, הרי ה"בא אל פרעה" (הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" למטה) לא היה בתכלית השלימות כנשמה בגוף בריא (היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף, וגם הנשמה בגוף היתה במצב "הדיבור הוא בגלות" וכו'). מה שאין כן בדורנו זה - הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה - הנה תיכף ומיד "נתלו המאורות", שלא זו בלבד שלא חסר ה"ו במאורות הגדולים מהגילוי דתורה שבכתב ותורה שבעל פה, אלא אדרבא - מיתוספת שלימות נעלית יותר . . . באופן שכנשמות בגופים מקבלים בפנימיות את הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין, ש"נתלו" עתה, עי"ז שמישית צדקנו בא מיד "שלח נא ביד תשלח" . . . (משיחות שבת בא ה'תשנ"ב)

העובדות שלהם המשיכו גילוי אלקות להאיר את החשך והאפילה. והשאלה שלו איך ממשיכים גילוי אור אין סוף על ידי מצות מעשיות דוקא על ידי העשי' בפועל ממש.

(ספר המאמרים' עטר'ת ע' שנו)

כ"ק אדמו"ר מהורייצ

למעלה ישנו בחינת אוצר, והוא כמוס וחתום, ובעת המלחמה פותחים את האוצרות שמוסרים אותם על ידי פקידים, שהם פקיד החיל. אמנם הכוונה הוא בשביל החיל, לפי שהן הנה המביאים את הנצחון. וזהו דישאל נקרא צבאות הוי' לפי שהם אנשי החיל אשר הם עושים רצונו של מקום לנגד את המנגד ולהם פותחים אוצר העליון בשביל ניצוח המלחמה לנגד את המנגד.

(המשך באתי לגני' אות יא)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

בהסגנון דפרשתנו:

ביום יו"ד שבט נעשה אצל בעל ההילולא - משה רבינו שבדורנו (כידוע שאתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא) - "בא אל פרעה", "דעייל לי קב"ה אדרין בתר אדרין" ("בעילוי אחר עילוי") אל פרעה דקדושה, "דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין". ובכל שנה - ועד"ז בשנה זו - מתוסף בזה עלי' נעלית יותר, ועד - שלא בערך.

הגילוי ד"בא אל פרעה" בנשיא הדור - ש"הנשיא הוא הכל" - נמשך ומתגלה למטה ו"פועל ישועות בקרב הארץ", בכל אנשי הדור (ובפרט מצד בחי' משה שבכל אחד ואחד מישאל), נשמות בגופים דוקא.

(ספר השיחות' ה'תשנ"ב ע' 291)

כ"ק אדמו"ר הזקן

כי ביד חזקה הוציאך ה' ממצרים (יג, ט)

כל מקום שנאמר יד אינו אלא ימין, שהוא רחמים. ועל זה נאמר "ועברתי בארץ מצרים" - פירוש שהעביר הקב"ה על מדותיו ועשה דינים במצרים, אף על פי שמדותיו לרחם ולהטיב לברואיו. והכל מחמת אהבתו לישראל. כמשל האב, שבעבור אהבתו שרוצה לעשות חסד עם בנו, כובש חסדו וכועס על אחרים המצעים את בנו.

(תורה אור' פרשתנו ט, ט)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

מצינו שהעובר על דברי הנביא יותר קשה מעובר על מה שכתוב בתורה. וזה פלא דאיך אפשר שהדבר שדיבר הנביא בשם ה' יותר עליון מדבר ה' על ידי משה? אך הענין הוא, דהנביא עיקר ענינו הוא לתקן כל אחד ואחד מישראל כמו שנשמתו בגופו, אם כן, אם עבר על דברי הנביא נפגמה נשמתו ושוב אין לו תיקון כלל. אבל העובר על מה שכתוב בתורה, הגם שפגם הוא למעלה באורות ושמות עליונים, אך לא פגם בעצמו עדיין, רק שפגם באורות וכלים עליונים.

(תורת חיים' פרשתנו קמא, א)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

ויקחו לכם צאן (יב, כא)

קרבן הפסח, שהי' הכנה לגאולת מצרים, בא מן הצאן דוקא, כי בתיבה זו נרמז ענין יציאת מצרים.

(אור התורה' ח"א ע' 99)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

ויקחו להם איש (יב, ג)

ארו"ל בילקוט "איש זה הקב"ה דכתיב בי' ה' איש מלחמה". ולכאורה אינו מובן, הלא האיש צריך לקדש, ואם נתנה היא אינה מקודשת כלל? אך הענין הוא, דהן אמת כשנמשך בבחי' איש, האיש מקדש, אבל ויקחו להם איש פירושו - להמשיך בחי' אוא"ס להיות 'איש מלחמה', שזהו על ידי אתערותא דלתתא דוקא.

(ספר המאמרים' תרכ"ט ע' נז)

כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

כי ישאלך בנך מתר לאמר (יג, יד)

ידוע שזו היא שאלת הבן חכם, כי הוא יודע ההמשכה שעל ידי התורה ומצות כמו המצות שעשו האבות שהי' עבודתם במסירת נפש ויומם ולילה היו באהבה רבה ונפלאה מאד, ולכן בכל

דווקא על רקע המצב

הקשה והבלתי ברור בכל

החזיתות, מודגשת באופן

מיוחד הנחיצות שבקבלת

מלכותו של הרבי מלך

המשיח – בהכנות ליום

קבלת הנשיאות –

העשירי בשבט

דווקא עכשיו

זוכרים אנו את דברי המדרש שציטט הרבי כמה וכמה פעמים, אודות השנה שמלך המשיח נגלה בה, ואודות כך ש"כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם", והעיקר הכרזתו של מלך המשיח – "הגיע זמן גאולתכם". ואכן זכינו לשמוע באותה שנה כי קיימת מציאות, וגם התגלותו של מלך המשיח.

וכיום, כשתים עשרה שנה אחר כך, כולנו מצפים וזועקים, עד מתי? כמה עוד ניתן לסבול, אחרי אותה שנה שמלך המשיח נגלה בה? האם לא די בסבל שעבר עלינו מאז, אם זה בהעלמות וההסתרים על נשיא הדור, הרבי מלך המשיח, ובמילא עלינו, חסידי ומקושריו; ואם זה הסבל העובר על עם ישראל כולו, ובפרט בארץ הקודש.

ומתוך תביעה וזעקה זו, כאשר ברור לכל אחד שאין שום ברירה ואלטרנטיבה אחרת, מקבלים עלינו מחדש את מלכותו של הרבי מלך המשיח.

כאשר נראה שישנה חזרה על המצב של השנה שמלך המשיח נגלה בה, וביתר שאת ויתר עוז, שהרי הים במיוחד רואים שבני ישראל נרעשים ומבוהלים, ואינם יודעים להיכן נלך ולהיכן נבוא, דווקא כיום זקוקים אנו יותר מתמיד לשמוע את מלך המשיח מכריז בקולו "בני אל תתייראו... הגיע זמן גאולתכם", ולכן השנה קבלת המלכות תהיה באופן הנעלה ביותר, בשמחה ובפנימיות.

והימים האלו נזכרים ונעשים, ההכנות ליום קבלת הנשיאות יפעלו ללא ספק את פעולתו, ועוד לפני יו"ד שבט נזכה כולנו לראות בקבלת הנשיאות באופן רשמי, קבלת הנשיאות של "ועבדי דוד נשיא להם לעולם", כאשר אנו מצידנו מקבלים עלינו את "ועבדי דוד מלך להם לעולם" בהכרתה ובהכרזה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ה שבוע נפתח בדיווחים על פיגוע הטרור הרצחני בלב העיר תל אביב, ומסתיים בשבת שלפני יו"ד שבט, השבת בה כבר נוהגים מנהגים רבים הקשורים ליום זה. לכאורה קשה לקשור את האירועים אחד בשני, ואף נראה שיש כאן ניגודיות מוחלטת, שהרי מה יותר מנוגד מאשר טרור בארץ הקודש, והטיפול הכושל של הממשלה בו, ועל אחת כמה וכמה כל ההבלים שנשמעים ונראים במערכת הבחירות, אל מול קבלת הנשיאות של הרבי מלך המשיח?

אלא שדווקא מאורעות כגון אלו, מחדדים עוד יותר את המשמעות של קבלת הנשיאות, של קבלת מלכותו של מלך המשיח. כאשר נוכחים שוב ושוב עד כמה אי אפשר להסתמך על שום מנהיגות אחרת, בין אם יהיה זה הרע במיעוטו, או היטוב בהתגלמותו (על דרך הטוב שבנחשים...), הרי כל מנהיגות שאינה מבוססת על האמת האלוקית המוחלטת, על התורה הקדושה, מביאה בסופו של דבר לתוצאות דומות, תוצאות הרות אסון כפי שאנו נוכחים לדעת שוב ושוב.

איננו מצפים כבר לשום דבר מאף אחד מהמתיימרים להנהיג את עם ישראל, אנו מחכים להתגלות מלכותו של מלך שאין על גביו אלא הי' אלוקיו, של מי שמסמל זאת כל העת בכל הנהגותיו הקדושות, בכל תחום ועניין, התגלות מלכותו של הרבי מלך המשיח.

באזינו מהדהדים עדיין דבריו הקדושים של הרבי מלך המשיח, בקשר למלחמה במפרץ הפרסי בשנת אראנו נפלאות, דברים שמקבלים משמעות מיוחדת כיום, על רקע מצב דומה. באותה תקופה זכה כל עם ישראל, לראות בעיני בשר את נשיאותו של הרבי, את אחריותו ואת היעלבת ישיקייטי שלו על כל מה שמתרחש בעולם.

שקיעה • חצות • שקיעה
החלקת גרות • רמב"ם
סוף זמן ק"ש • חצות • שקיעה
דליחה

לוח שבועי

שבוע פרשת בא - בשלח

זמני השבת			שקיעה		חצות היום והלילה		סוף זמן קריאת שמע		זריחה		
יציאה	כניסה		ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	
5:27	4:07	ירושלים	4:47	4:54	12:03	11:48	9:41	9:15	7:19	6:42	יום שישי, ז' שבט
5:34	4:33	תל אביב	4:48	4:54	12:03	11:48	9:41	9:15	7:19	6:42	שבת קודש, ח' שבט
5:26	4:15	חיפה	4:49	4:55	12:04	11:49	9:41	9:15	7:19	6:42	יום ראשון, ט' שבט
5:33	4:29	ניו יורק	4:50	4:56	12:04	11:49	9:41	9:15	7:18	6:42	יום שני, י' שבט
6:00	4:48	פריז	4:51	4:57	12:05	11:49	9:41	9:15	7:18	6:42	יום שלישי, י"א שבט
5:02	3:45	לונדון	4:52	4:58	12:05	11:50	9:41	9:16	7:17	6:41	יום רביעי, י"ב שבט
5:17	3:51	מוסקווה	4:53	4:59	12:05	11:50	9:41	9:16	7:17	6:41	יום חמישי, י"ג שבט

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות

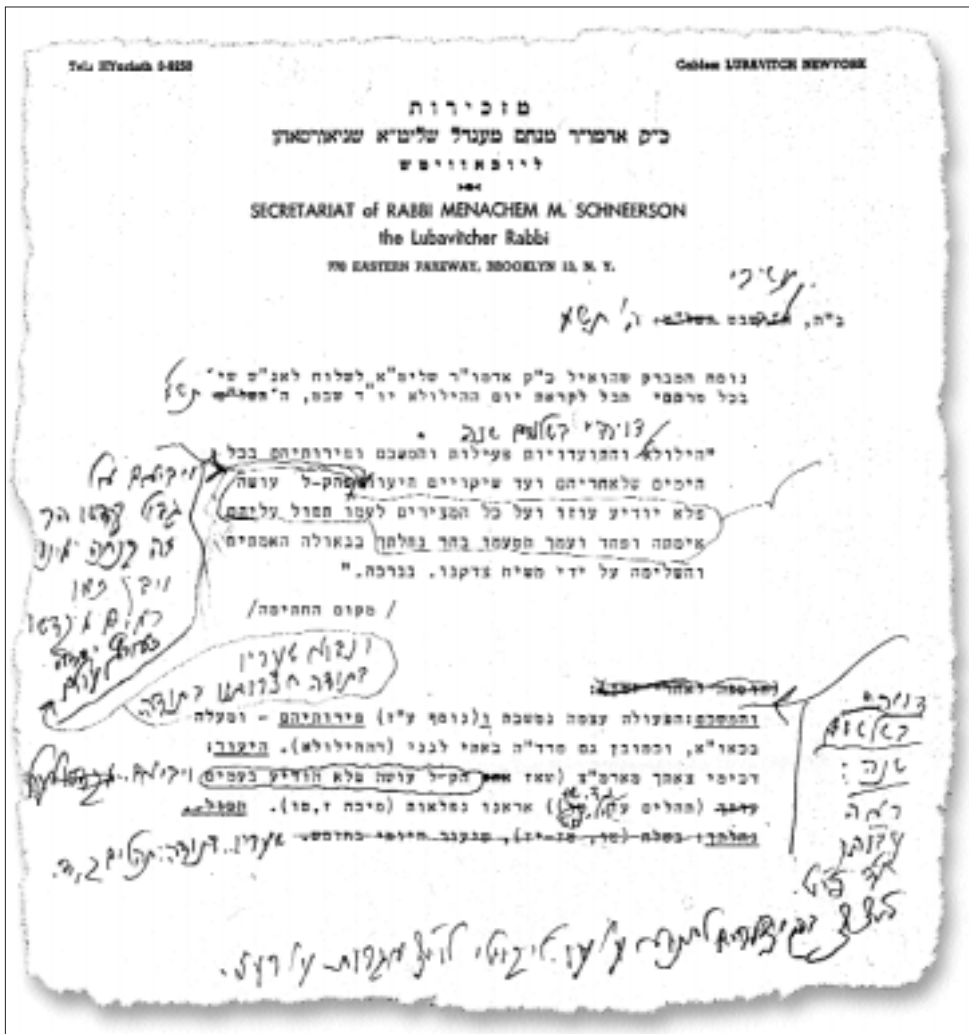
מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

יום	ג' פרקים ליום	פרק אחד ליום	ספר המצוות
שישי ז' שבט	הלי שביתת יו"ט . . בפרקים אלו א-ג	הלי נזקי ממון. פרק ה.	מ"יע קנט. מל"ית שכג. מ"יע קס. מל"ית שכד.
שבת ח' שבט	ד-ו.	פרק ו.	מ"יע קסב. מל"ית שכז. מ"יע קסז. מל"ית שכח. קצט.
ראשון ט' שבט	פרק ז-ח. הלי חמץ ומצה . . בפרקים אלו. פרק א.	פרק ז.	מ"יע קסו. מל"ית שכז. מ"יע קסז. מל"ית שכח. קצט.
שני י' שבט	ב-ד.	פרק ח.	מ"יע קנו. מל"ית קצז. קצח.
שלישי י"א שבט	ה-ז.	פרק ט.	מל"ית ר. רא. מ"יע קנח.
רביעי י"ב שבט	פרק ח. נוסח ההגדה. הלי שופר וסוכה ולולב . . בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק י.	מ"יע קנו. ספר משנה תורה סוף הלכות חמץ ומצה. נוסח ההגדה. מ"יע קע.
חמישי י"ג שבט	פרק ג-ה.	פרק יא.	מ"יע קסח.
שישי י"ד שבט	ו-ח.	פרק יב.	מ"יע קסט.

מברק לי' שבט - שנת המאה

לפנינו צילום מנוסח המברק שהואיל כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשלוח לאנ"ש שי' ברחבי תבל לקראת יום ההילולא יו"ד שבט, ה'תש"מ. המברק נכתב על-גבי נוסח המברק של שנת תשל"ט (הנוסח בשלימותו נדפס בספר המאמרים "באתי לגני" ח"ב עמ' שטז) מעניין לציון, שבשונה משאר השנים, בהן מקשר הרבי את תוכן המברק לפסוק מפרק התהילים שלו - במברק זה מקשר הרבי גם לפסוק מפרק התהילים של כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע, שבאותה שנה חגג את שנת המאה שלו! עובדה מעניינת נוספת שניתן להבחין בה במברק זה - שגם הקדמת המזכירות למברק, מוגהת על-ידי הרבי.

חסידים אינם מפלגה

חלק שני משיחת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע בחג הגאולה ליל כ' כסלו תרצ"ב
● השיחה נרשמה בכתב יד קדשו ועברה כמה מהדורות ● לפנינו תרגום
ללשון הקודש של המהדורה הסופית (מתוך לקו"ד בלה"ק ח"ה ע' 1117
ואילך), לצד צילום מכת"ק מהמהדורות הראשונות

הביא לדפוס: הרב שלום יעקב חזן

כעת ניגנו ניגונו של הרבי ולאחר מכן נקרא את המגילה.

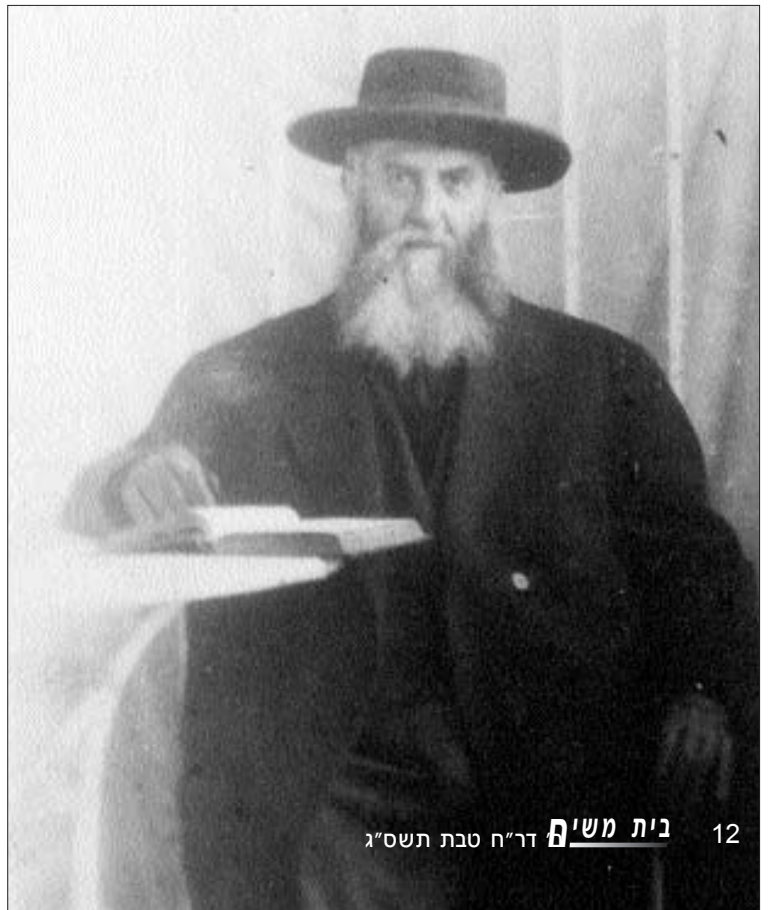
כשסיימו לנגן אמר הרבי שליט"א:

היום הרי ראש השנה, יתן השי"ת שנה טובה בתורה הנגלית ובפנימיות התורה, וכאשר ילמדו יעזור השי"ת ותהיה פרנסה בהשפעה מרובה, הרי אם בחקותי תלכו גוי ונתתי גשמיכם גוי.

טבעת הקידושין של מתן תורה היא ההשפעה של כל העניינים הגשמיים, ואילו ללמוד צריך האדם בעצמו, ולא לסמוך על הזולת. כך הרי גם על פי שו"ע שאין מי שפטור, אלא אלה שחושבים שהם פטורים – יחזיקו בלומדי תורה.

בפולין אומרים, שבחנוכה הוא הגמר דגמר של החתימה הטובה. יתן השי"ת שנה טובה ומתוקה. יהודים זקוקים כעת לרחמים רבים בגוף ובנפש, צריכים שיהיה כעת בגילוי "לא ינום ולא יישן שומר ישראל". יעזור השי"ת שבני ישראל יהיו שלמים ובריאים בנפש ושלמים ובריאים בגוף. אחר כך ניגנו ניגון והרבי שליט"א התחיל לומר חסידות, מאמר "אני חומה ושדי כמגדלות" שנמשך כשעה וחצי.

אחרי סיום מאמר החסידות, ניגנו ניגון חסידי ולאחר מכן אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:

חסידיים לא צמחו מעשבי סגולות הצומחים מהאדמה או ממי גשמים הבאים מענני שמים.

חסידיים הם חלק מעם אלקי אברהם, שמסרו את מוחם להשכלות אלקיות, ואת לבם להרגשות אלקיות, כלומר לקשר את המוח והלב בחוטה העבודה של מסירות נפש.

חיים אנו כיום במצב קשה ביותר, עננים שחורים מכסים על שמי התורה והמצוות היהודי.

יתומים היינו ואין אב, דורנו הוא דור יתום, איש הישר בעיניו יעשה. ישנם כאלה שרוצים להקל את המצב על ידי קולות שונות. הם מתכוונים כנונה, הישר בעיניו בעיניהם זה ישר.

חסידות אומרת להסתכל על הזולת בעין הימנית, ועל עצמו בעין השמאלית, אך יחד עם כך אומרת חסידות להיות חזק שלא לנטות מהדרך.

רואים לפעמים שמישהו מתפלל די בחמימות, אלא שהוא מפליג בהרהורו במחשבה זרה, וכך הוא עובר מדבר אחד לשני, עד שהוא נקלע לענינים רחוקים שהוא מתפלא בעצמו כיצד נטה כל כך רחוק.

הסטיה הקטנה מתפתחת חלילה בעקמומיות משמעותית, ומביאה ר"ל לאסון הגדול ביותר ביהדות. לעולם ביטויים משלו – "החיים מביאים אתם".

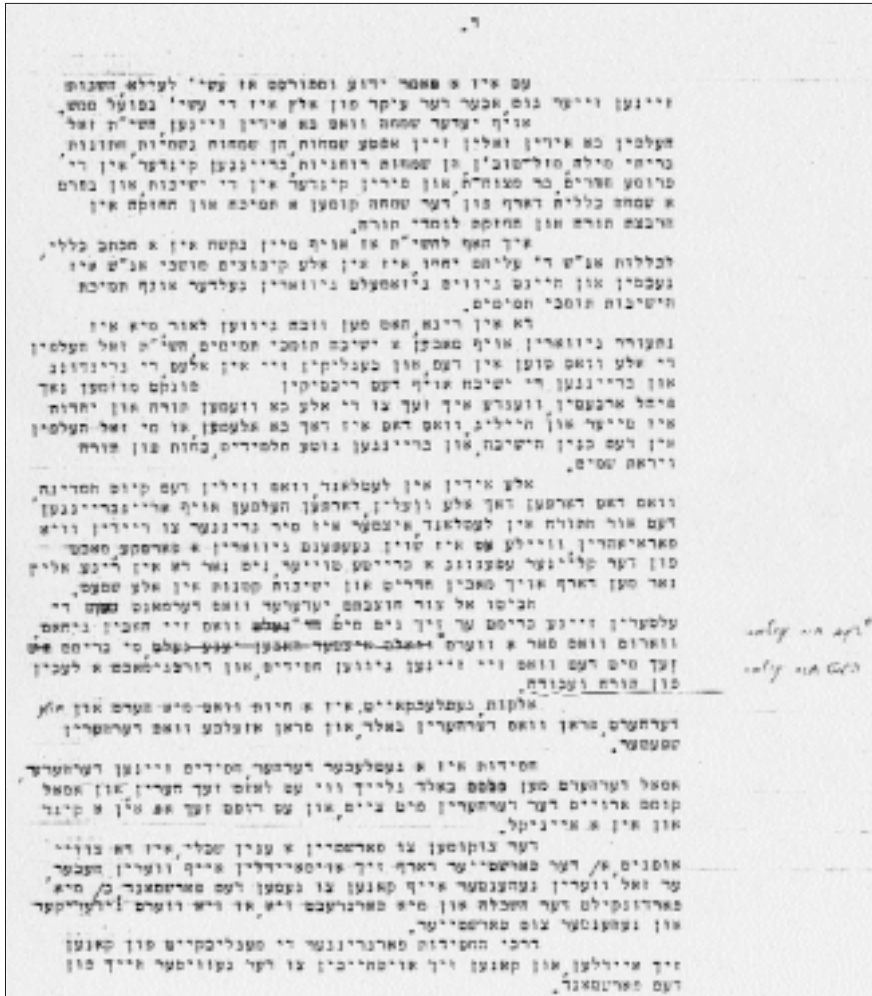
אכן, "החיים מביאים אתם", אך מדוע הושתנו החיים להביא אתם דברים מרים כאלה כחילול שבת, אכילת טריפה וכו'.

יהודים, לפניכם חלק גדול של יהודים כן ירבו, החלק הששי מעם אלקי אברהם, המוסרים את נפשם על שמירת שבת, וידוע לכל שאם הם ירצו חלילה לחלל את השבת, לאכול טריפה, היה להם מספיק לחם.

הם ערומים, סובלים רעב וקור, תיאורים איומים נמסרים מחייהם הכאובים, והם שומרי שבת, בטיפת הדם האחרונה שלהם הם שומרים על דת ישראל, יחזק ויפרנס אותם השי"ת.

עם אלקי אברהם! עלינו להתבייש, אנשים רעים ומעונים שומרים על השבת במסירות נפש, ואילו במדינות השונות מחללים את השבת.

ומי האשם בכך? האם רק החיים, התאוה לבגד או למאכל טובים יותר, אשמים? לא! אשמים ההתרשלות, העם-הארצות, אי הלימוד, האדישות והאי

המדהורה השניה של השיחה עם הגהות אדמו"ר מהור"צ

איכפתיות, השכחה על היחוס העצמי.

המצב הנוכחי, גם ברוחניות וגם בגשמיות, מפיל אימה על כולנו, אך מן ההכרח להתחזק בתקוה שהשי"ת ירחם. ידוע לכל שלפני זריחת השמש מתגבר החושך.

היום ראש השנה לחסידות, ראש השנה נקרא "בכסה", הוא יום הדין והמשפט, שגור דינו מכוסה, אך חזקה בכל אחד מבני ישראל האמונה הפשוטה לאבינו מלכנו שיתן שנה טובה, כך שגם ה"בכסה" הוא "יום חגיגה".

החושך הרוחני-הגשמי הכבד הנוכחי מבשר את זריחת השמש המאירה הנצחית.

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה. הרבי, בעל השמחה, זרע אלומות אור נצחית, יתן השי"ת שמחה לבני ישראל, שיהיה טוב ברוחניות ובגשמיות, השמחה היהודית תהדוף את כל הדברים הרעים והאור ורוע לצדיק יאיר כל בתי ישראל.

על כל מדינה לחזק את מוסדות התורה, כאן בעלטלאנד מן ההכרח להביא כוחות של תורה ויראת שמים, מן ההכרח לייסד כאן חדרים דתיים, ישיבות קטנות וגדולות, אז תהיה תחיה למדינה זו ויהיה לה קיום.

גזע החסידיים, בנים ונכדים להורים וסבים חסידיים, זכרו על צור חוצבתכם, שובו אל שורשכם, היו תקיפים יותר בהתנהגות של מצוה, עוררו את ההון הירושתי שלכם, את התפיסה החסידית, את הלהט החסידי, התמסרו לתחיית התורה, תימכו במוסדות התורה, שימחו את נשמות הורכים וסביכם, אז תהיו מאושרים בכל.

חיים אנו בזמן של חושך עמוק, הגשמיות המרה כמעט והושוותה לרוחניות הצנומה, יש לתקן את הרוחניות וממילא תתוקן הגשמיות.

מנהגי יום ההילולא

מכתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ליו"ד שבט ה'תש"א

במשך המעט לעת – ללמוד פרקי המשניות של אותיות השם. במשך המעט לעת – לעשות התועדות. לקבוע שעה במשך המעט לעת – לבאר לבני ביתו ש"י אודות כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ ועבודתו אשר עבד בה כל ימי חייו. במשך המעט לעת – לבקר (אלו הראויים לזה) בבתי הכנסיות ובבמה"ד אשר בעיר לחזור שם מימרא או פתגם מתורתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, לבאר אודות אהבת כל ישראל שלו, להודיע ולהסביר תקנתו ע"ד אמירת תהלים, לימוד חומש עם פירש"י – ובמקומות המתאימים – גם ע"ד לימוד התניא כפי שחלקו לימות השנה. – אם באפשרי לעשות כל הני"ל מתוך התועדות.

במשך המעט לעת – לבקר (המוכשרים לזה) במקום כנוסי הנוער החרדי – ולהשתדל, ככל האפשרי בדרכי שלום, גם במקום כינוסי הנוער שלעת עתה עדיין אינו חרדי – ולבאר להם איך שחבה יתירה נודעת להם תמיד מאת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, לבאר להם את אשר תבע מהם והתקוה והבטחון אשר בטח בהם, אשר סוף סוף ימלאו את תפקידם בהחזקת היהדות והפצת התורה בכל המרץ החום והחיות שהם מסוגלת הנוער.

מובן אשר, אם זהו מתאים לתנאי המקום, ימשיכו בכל הני"ל בימים אשר אחרי היארצייט ובפרט ביום הש"ק שלאחריו.

הווי"י יחיש ביאת גואלנו והקיצו ורננו שוכני עפר, ונשיאנו, הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, בעל ההילולא, בתוכם ישמיענו נפלאות וינהלנו בדרך העולה בית א-ל.

מנחם מענדל שניאורסאהן

הנני בזה: ראה גם מכו"ק כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ ע"ד יארצייט הראשון של אביו כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע (חכמי ישראל בעש"ט, ע"ל ג).

יקראו . . . אבל לא להוסיף: הוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ בשם אביו. ועיין שו"ת צ"צ חאו"ח סליה.

של שעה: ר"ת ה'קיצו ו'רננו ש'וכני ע'פר.

חמשה נרות . . . (יסיים): ראה קונטרס ב' ניסן ה'תש"ח, וה'תש"ט.

בלחש . . . בתניא: כך נהג כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ.

ב"ה, ראש חדש שבט, ה'תש"א. ברוקלין, נ"י.

אל אני"ש, תלמידי התמימים, אל המקושרים או השייכים אל כ"ק מו"ח אדמו"ר וצוקללה"ה נבג"מ זי"ע הכ"מ, הי עליהם יחיו שלום וברכה!

במענה על שאלת רבים אודות סדר מפורט ביום העשירי בשבט הבע"ל, הוא יום היארצייט של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, הנני בזה להציע:

שבט קדש שלפני היארצייט ישתדלו לעלות לתורה.

אם אין מספר העלויות מספיק – יקראו בתורה בחדרים שונים, אבל **לא להוסיף** על מספר הקרואים.

ישתדלו שמפטיר יהי הגדול שבחבורה – בריצוי רוב המנין – או על פי הגורל.

יבחרו וירימו מי שיתפלל לפני התיבה ביום היארצייט, ונכון לחלק שיתפלל אחד ערבית, שני – שחרית, שלישי – מנחה כדי לזכות בזה מספר יותר גדול של אני"ש.

להדליק נר שידלק כל המעט לעת. אם אפשר בקל – נר של שעה. בשעת התפלות ידלקו חמשה נרות.

אחר התפלה (בבקר – אחר אמירת תהלים) ילמוד (יסיים) המתפלל לפני התיבה פכ"ד דכלים ופ"ז דמקואות. אח"כ יאמר המשנה ר' חנניא בן עקשיא כו' ויאדיר. בלחש – איזה שורות בתניא, קדיש דרבנן.

אחר תפלת ערבית – יחזרו חלק מהמאמר דיום ההסתלקות (ד"ה באתי לגני, נדפס בקונטרס עד) בע"פ.

ואם אין מי שיחזור בע"פ ילמדוהו בפנים. וכן אחר תפלת הבוקר. ולסיימו אחר תפלת מנחה.

בבוקר קודם התפלה – פרק תניא. וכן לאחר תפלת מנחה. בבוקר קודם התפלה ירים כל אחד תרומה להענינים השייכים לנשיאנו, הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, **בעד עצמו ובעד כל אחד מבני ביתו שיחיו**, וכן קודם תפלת מנחה.

לאחר תפלת הבוקר וחזרת הדא"ח – יקרא כל אחד פ"נ (כמובן בחגירת אבנט). אלו שזכו להכנס ליחידות, או עכ"פ לראות את פני כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ – יצייר עצמו, בעת קריאת הפ"נ, כאלו עומד לפניו. להניח הפ"נ אח"כ בין דפי מאמר, קונטרס וכו' של תורת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ. ולשלחו (אם באפשרי – **בו ביום**) על מנת לקראותו על ציון שלו.

מאת הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל
המרכזית - כפר חב"ד

נשמה בריאה בגוף בריא

כשיודעים עד כמה הרבי "נכנס" למעננו ועד
כביכול הוא "סובל ומתייסר" ועד שמוסר
נפשו "ומשליך חייו מנגד" למעננו, וכל זה כדי

"להכניס" לעולם אותו גילוי אלוקי מופלא – האם יכולים אנו לעמוד מנגד? האם
מותר לנו לומר שאין אנו רוצים בויכוחים ובחילוקי-דעות ולבבות ואנו מעדיפים
לעמוד מן הצד? האם אפשר לנו בשעה כזו להמשיך לחיות בשלום ובשלווה,
ואפילו לעבוד את ה' כפי הוראות תורת החסידות כמו עד עתה?

את המצבים הנמוכים והשפלים ביותר...
אמר לו אדמו"ר האמצעי: "דו וייסט
נישט"... [אינך יודע ומבין בזה כלל!]
לאחר מכן, כשחסידים שמעו אודות
השאלה והתשובה, היו חסידים שניסו
להסביר זאת בשני אופנים. אופן אחד –
בפשטות: מכיוון שהרבה אנשים נכנסים
לרבי ומספרים על בעיותיהם בפרטי-פרטיות,
הרי הרבי שומע, וינכנס להבין ולדעת גם
מצבים כה שפלים וירודים, כדי לעזור
לתקנם.
ובעומק יותר, מכיוון שהרבי הוא "נשמה
כללית" הכוללת בתוכו את כולם, עם כל
ענייניהם ובעיותיהם, העליונים והתחתונים
כאחד, הרי הוא מכיר ויודע גם את העניינים
הנמוכים ביותר, שהרי גם אותם נשמות
נמוכות השייכות לעניינים כאלו, גם הן
כלולות בו.

חיים (הוא) אודות פריקת עול מלכות שמים
ש"אין פחד אלוקים לנגד עיניו" – לכל זה
הרבי ינכנס לבאר ולהסביר את המצב, כדי
לדעת איך לתקן זאת. כיצד אם כן, הרבי
שהוא "איש אלוקים" קדוש וטהור מרחם
אמו, יודע ומכיר מצבים כה ירודים
ופחותים? איך יש לו מושג בכלל, ועוד
בפרטי-פרטיות שכזו, במצבים שכאלו?
אדמו"ר האמצעי לא היה מרוצה,
כנראה, משאלת החסיד, שהכניס את ראשו
למקום ולדרגה שאין לו בהם אף טיפת
השגה, ואמר לו: "נו, ומה דעתך? מה אתה
אומר על כך?"
אותו חסיד כנראה לא היה חכם גדול,
והוא ניסה להסביר זאת כך: הרי אמרו חז"ל
כי "כל הגדול מחברו – יצרו גדול הימנו",
ואם כן, אולי דווקא בגלל גדולתו של הרבי
יש לו יצר-הרע גדול יותר, ולכן הוא מכיר גם

מ ספר המשפיע הרה"ח ר' מענדל
פטרפס: פעם נכנס אחד החסידים
ליחידות אצל כ"ק אדמו"ר
האמצעי. הנהג אז היה שהיחידות נמשכת
זמן רב. החסיד היה שוטח לפני הרבי את כל
נגעי לבבו ואת כל מה שמציק לו, בגשמיות
וברוחניות, כולל שאלות בחסידות,
ביהשכלה, ביעבודה וביהתקשרות, והרבי
מתעניין ושואל בפרטי-פרטיות בנוגע למצבו
בכל ענייניו, נותן לו סדר בעבודת ה' והוראות
והדרכות בכל פרטי חייו.
פעם נכנס אחד החסידים אל אדמו"ר
האמצעי, ובאמצע היחידות העיז ושאל:
בספרו "דרך חיים", הרבי מסביר ומבאר
דרגות נמוכות ביותר. הרבי מדבר ומתאר שם
בפרטי-פרטיות מצבים ירודים ופחותים
מאוד של בני-אדם, כמו תאוות נמוכות
ביותר, גסות הרוח, ובפרט (עיקרו של ה'דרך-

עלינו להתמסר
ולהתקשר ולמלא את
מה שנדרש מאתנו
בשעה גורלית זו –
"לחיות עם משיח"
בעצמנו, בפרט על-ידי
הלימוד בעצמנו ועם
אחרים (ובפרט ברבים
ובציבור) בתורתו של
מלך המשיח ובמיוחד
בענייני גאולה ומשיח
(ובפרט-פרטיות ב"דבר
מלכות" של שיחות
תשנ"א-תשנ"ב), וליישם
את כל ההוראות

שכן אז נפעל בעולם שיהיה "כלי" לכל הגילוי
הנשגב של משה רבינו.

הרבי שליטי"א מוסיף ומבאר, שגם
במצרים ובמתן-תורה עדיין לא נשלם לגמרי
הבירור של עולם-הזה הגשמי, ולכן סוף-סוף
לא הייתה הגשמיית "כלי" לגמרי לאלוקות.
שלימות הבירור, שעולם-הזה הגשמי יהיה
"כלי" בשלימות לגמרי לגילוי האלוהי הנשגב
והנפלא ביותר – יהיה דווקא בגאולה
האמיתית והשלימה. זו גם הסיבה, ממשיך
הרבי, שאצל כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ, דור
השמיני מהבעש"ט, היה גם כן מצב של "כבד
פה וכבד לשון" שפגע בפשטות בפעולותיו,
באמירת חסידות שלו וכו', ועד שהיה מצב
של הסתלקות ביו"ד שבת תשי" – משום
שעדיין "לא נשלם הבירור", והגילוי האלוהי
הנשגב ביותר שהביא לעולם הרבי הריי"צ,
לא היה העולם והגוף יכול לקבלו. ולכן הוא
נשאר באופן של נשמה שלמעלה מן הגוף
("הסתלקות"), וגם לפני-כן היה מצב
שיהדיבור הוא בגלות".

– כל זה בדור השמיני, כי סוף סוף עדיין
לא נשלם הבירור. מה שאין כן בדורנו זה –
ממשיך הרבי בשיחה – דור התשיעי
מהבעש"ט, הדור האחרון לגלות שהוא הדור
הראשון לגאולה. כאן כבר "נשלם הבירור",
כפי שרואים בפועל היום, שלא רק היהודים
עומדים הכן לגאולה, אלא גם אומות העולם
עומדים "הכן כולכם" לגאולה. ולכן (אפשר
לקבל ואכן) מקבלים בפנימיות "נשמות

מוגבל כלל וכלל, וכל מה שקורה עמו הוא
ברצונו ובבחירתו, בשביל להשלים אותה
כוונה פנימית שבסדר התגלות האור האלוהי.

ב שיחה המפורסמת שנאמרה בג' שבט
תשנ"ב (שהוגהה יחד עם השיחה של
ש"פ בא) מדבר הרבי מלך המשיח
שליטי"א במילים מפורשות על המצב שראו
עינינו אחרי ז"ך אדר ראשון תשנ"ב, המצב
שנקרא בעולם "סטרוק", מצב שנראה כאילו
אין בו את היכולת (חיו) לדבר, "כבד פה
וכבד לשון" וכו'. ומבאר הרבי בשיחה זו,
שלא כמראה, מצב זה הוא כמו המצב שהיה
אצל משה רבינו במצרים, לפני מתן-תורה,
שהיה "כבד פה וכבד לשון".

כך מבאר אדמו"ר הזקן ב"תורה אור",
שלא הייתה זו סתם מחלה ח"ו, אלא מכיוון
שהגילוי האלוהי שמשה רבינו הביא לעולם
היה גדול ונשגב מאוד, והעולם הגשמי לא
היה "כלי" לקבלו – לפיכך היה משה (כפי
שכתוב בזוהר הקדוש) "כבד פה באורייתא
דבעל-פה וכבד לשון באורייתא שבכתב",
מאחר ש"שרשו מתוהו, ששם היו האורות
גדולים ולא היו יכולים להתלבש בכלים. וזהו
ענין כבד פה, שלא היה יכול להשפיע אור
שכלו לתוך כלי הפה". ולכן ביקש משה רבינו
אז "שלח נא ביד תשלח" – ביד משיח שהוא
עתיד להגלות, "דהיינו מי (משיח) שהוא
מעולם התיקון", ששם הכלים מרובים להכיל
התיקון.

ועל כך ענה לו הקב"ה: "מי שם פה לאדם
גוי הלא **אנכי** הוי' גוי **ואנכי** אהי' עם פיך
והוריתך אשר תדבר". מצד עצמותו יתברך,
שהוא כל יכול (והוא המקור לכלי-הפה
דעולם התיקון ולאורות מרובים דתוהו),
יכול הוא לפעול שגם בגלות מצרים, וגם
במשה (שמצד-עצמו הוא למעלה מגילוי
בכלים), יהיה הדיבור בפה – "**ואנכי** אהיה
עם פיך". "פירוש: אף שמצד שורשך בתוהו
אין לך כלים כאלו, אבל **אנכי** הוי', שעשיתי
את הכלים דתיקון ואת עולם התוהו, אני
יכול להפך הדבר, לערב בחינת תוהו ותיקון
יחד, היינו המעלות דשניהם, שיהיו האורות
מרובים כמו בתוהו כו', וגם בחינת המעלה
דתיקון שיהיו הכלים מרובים מאד".

אלא שאז, במצרים, היה זה גילוי בדרך
נס, ורק במשה רבינו באותה שעה, שממנו
התחיל הגילוי של "אנכי", הגילוי של מתן-
תורה, שכן "בכדי שיהיה הדיבור לגמרי
בכללות העולם, צריכה להיות שבירת קליפת
מצרים", על-ידי "**אנכי** אהיה עם פיך". וזה
מביא אחר-כך את גילוי הדיבור במתן-תורה,
"**אנכי** ה' אלוהיך", שאז נתרפא משה לגמרי,

ובאופן שני: הרבי יודע את כל העניינים
כפי שהם ב"אדם העליון", באלקות, ומכיוון
שכל העניינים, גם השפלים והנמוכים ביותר,
יש להם שורש ומקור באלקות, הרי מידיעתו
של הרבי בשורש ומקור העניינים, יכול הוא
גם להבין ולדעת מה שקורה בפשטות
במצבים הנמוכים והשפלים ביותר.

והיה ר' מענדל מסיים ואומר שוב ושוב:
הכל מתחיל מאותה בעיה: מסתכלים על
הרבי ב"משקפיים" שלנו, לפי המושגים שלנו.
מביטים על הרבי כבשר ודם, כנבא מוגבל,
שיש לו אמנם מעלות מסויימות ואף גדולות
ונשגבות, אבל יש לו גם הגבלות, הגבלות
שיש לכל נבא, הגבלות הטבע וה"מציאות",
שזה הוא יודע וזה אינו יודע, זה הוא יכול
וזה אינו יכול.

צ ריך לזכור ולדעת שלרבי אין שום
הגבלות של בשר ודם. עובדה זו,
שהרבי בפועל הוא אכן "בשר ודם"
בגוף גשמי דווקא, היא אך ורק מפני שדווקא
בזה מתבטאת הכוונה של "דירה" – בו שוכן
ומתגלה כל העצם כמות שהוא –
"בתחתונים" דווקא. אבל גם בהיותו
"בתחתונים", הרי מדובר כאן על "דירה" לו
יתברך בתכלית השלימות. ועד – אף
שמילים אלו לא אמר ר' מענדל בעניין זה –
כפי שמבואר ב"דבר-מלכות" לפרשת יתרו
וכ"ב שבט, שאין לחלק כלל בין ה"דירה"
לבין ה"דייר" הדר ב"דירה", שכן כולא חד
ממש. אין כאן שום מציאות של דבר נוסף
ח"ו, כי הרבי אינו מציאות לעצמו כלל, כל
מהותו וענייניו הוא אך ורק כלי לגילוי
הקב"ה, שהוא אין סוף (וגם אין לו התחלה),
אין לו שום הגבלה וגדר, ואין שום דבר אותו
הוא "לא יכול" או "לא יודע".

יתירה מזו: גם מה שנראה לעינינו
כהגבלות מסויימות, אין זה אלא "לענייני בשר
שלנו", מכיוון ש"האדם יראה לעיניים", אבל
לאמיתו של דבר – גם הדברים שנראים לנו
כך, אינם אלא חלק מן התוכנית הכללית
והכוונה הכללית, שהדברים צריכים
להיראות כך בשביל למלא איזו שהיא "כוונה
פנימית".

בדיוק כשם שכל אחד מבין שבשום אופן
לא שייך לומר על הקב"ה שהוא מוגבל ח"ו
ומוכרח ח"ו לעשות כך או כך, וכל מה
שהקב"ה עושה (גם דברים שנראים מנוגדים
בתכלית לרצון העליון) הם אך ורק בגלל שכך
הוא **רוצה** (כביכול) לעשות, בגלל איזו שהיא
כוונה פנימית – כך בדיוק בקשר לרבי, שכל
כולו אינו אלא "כלי" לגילוי אלוהי בעולם
(ורק לשם כך הוא "בשר ודם"). ולכן אין הוא

בגופים בלי שום הפסק כללי, "נשמה בריאה בגוף בריא", את כל הגילויים הכי נפלאים ונעלים, על-ידי שהגאולה מגיעה תיכף ומיד ממש, שכן זהו "זמן השיא" (ידי העכסטע צייט) לגאולה. ומה שהדבר התעכב עד עתה, הוא "מפני טעמים שאינם מובנים כלל וכלל", אבל עתה ברור שזהו "זמן השיא" לגאולה האמיתית והשלימה.

[ולהוסיף, מה שלא נאמר בשיחה במפורש, אבל לכאורה מובן בפשטות ממה שנאמר בה – ששם שנתבאר לעיל (בנוגע למשה רבינו במצרים) שעניין זה התחיל קודם, עוד במצרים אצל משה רבינו בלבד, ורק אחר-כך, במתן-תורה, נמשך הדבר ונפעל בכל ישראל ובעולם כולו – כך גם אצלנו, שעניין זה, שעוברים "נשמות בגופים בלי הפסק כללי", "נשמה בריאה בגוף בריא", לגאולה האמיתית והשלימה, מתחיל קודם – עוד ב"מצרים", במצב שלפני הגאולה, בנשיא הדור, וממנו נמשך ונפעל אחר כך אצל כל אנשי הדור תיכף ומיד ממש בגאולה אמיתית והשלימה].

ומסיים הרבי, שלכן, לקראת יו"ד שבט, בו "נטלו המאורות" של הרבי הריי"צ, ויחד עם זה "נטלו המאורות" באופן של "דור התשיעי" – יש לקבל החלטות טובות לעשות כל יהודי שיהיה "כלי" לגילוי של "שני המאורות הגדולים" (ופירושו של דבר לכאורה, באופן די גלוי, לכ"ק אדמו"ר מוהריי"צ יחד עם כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א!) כולל ובמיוחד על-ידי לימוד תורתו וקיום הוראותיו, ובהדגשה-שהלימוד בתורתו ישלים וימלא מה שהיה חסר בהפצת המעיינות בגלל המניעה ועיכוב בכוח הדיבור אצל בעל ההילולא, הן על-ידי הלימוד **בדיבור** והן על-ידי הפצת המעיינות חוצה לאחרים.

עד כאן תוכן דברי הרבי בשיחה הנ"ל.

לפני שמנסים להבין (אם שייך בכלל) בפרטיות מה פירוש הדברים, ואיך זה "מסתדר" עם מה "שאינו מובן כלל וכלל" – איך ייתכן שגם ב"דור התשיעי" קורה, לכאורה, לפי ה"נראה לעינינו", דבר כזה, החל מו"ד אדר ראשון [ובפרט שבפשטות השיחה שנאמרה כחודש וחצי לפני המאורע של ז"יך אדר ראשון הייתה הכנה והקדמה למה שראו עינינו החל מו"ד אדר ראשון] – עוד לפני שניגשים בכלל לזה, רואים בשיחה זו דבר פשוט ביותר (אצל חסידים, אבל מנוגד לגמרי ל"דעת בעלי בתים"):

כל עניין ה"מחלה" (ואפילו ההסתלקות)

זו גם הסיבה, ממשך הרבי, שאצל כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ, דור השמיני מהבעש"ט, היה גם כן מצב של "כבד פה וכבד לשון" [= סטרוק] שפגע בפשטות בפעולותיו, באמירת חסידות שלו וכו', ועד שהיה מצב של הסתלקות ביו"ד שבט תש"י – משום שעדיין "לא נשלם הבירור", והגילוי האלוקי הנשגב ביותר שהביא לעולם הרבי הריי"צ

פוגע באמונה של יהודי... הרי זה יעורר אצלו (אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר) לפעול את ענין הרפואה **בעצמו**... באופן שלמעלה מדרך הטבע, "צדיק גוזר והקב"ה מקיים", "רצון יראיו יעשה" "...]. ואילו בנוגע לדורנו זה וזמננו זה – לא שייך גם עניין זה, שהרי (בלשון הרב) "כבר נשלם הבירור", כפי שרואים במוחש שלא רק היהודים מוכנים לגאולה, אלא גם אומות העולם עומדים "הכן כולכם" לגאולה!

עניין זה, שבדורנו זה ובפרט בזמננו זה "כבר נשלם הבירור", לא אומר הרבי כמשאלה או כברכה, ואפילו לא כהבטחה או כנבואה, אלא הוא פשוט קובע עובדה. זהו המצב בשטח, כאשר לדברי הרבי כך "רואים במוחש". ולכן, מסביר הרבי, מובן שעניינים כאלו של "כבד פה וכבד לשון" לא שייכים כלל וכלל עכשיו.

ומזה ברור שלא מדובר כאן ח"ו רק על "איחול" ו"משאלה" אלא על עובדה שהיא מחויבת המציאות ממצב העולם המוכן כבר לגאולה כפי שהרבי קובע שוב ושוב בהחלטיות בכל השיחות שבזמן האחרון לעת עתה.

אצל הרבי מלך המשיח שליט"א כבר ישנו הגילוי האלוקי הכי נפלא, הגילוי של עצמותו ומהותו יתברך, וגילוי זה כבר יכול "להיכנס" ואכן הוא "נכנס" ומתקבל בגופו הגשמי (שזוהי תכלית הכוונה, שה"דירה" היא דווקא "בתחתונים" בגוף הגשמי כפשוטו) וממנו נמשך הדבר וצריך "להיכנס" ולהתקבל בכל אנשי הדור ובכל העולם כולו תיכף ומיד ממש בגאולה האמיתית והשלימה.

ואנו, שליחותנו ותפקידינו בשנה זו, אומר לנו הרבי – להצטרף ולהתאחד עם הנשיא והראש, על-ידי שאנו לומדים תורתו ומקיימים את הוראותיו, בכונה מיוחדת להצטרף עמו (ל"אהרן אחיך יהיה נביאך", שהוא משלים את החסרון של "משה רבינו", וכך הרבי שליט"א משלים את מה שחסר עדיין אצל הרבי הריי"צ) ולתקן ולהשלים (בכוחות שלו, כמובן, ויחד עמו) את העניין שאותו הגילוי אלוקי נפלא "ייכנס" ויתקבל בתוך העולם הזה הגשמי.

זו לשון קדשו (בשיחת ש"פ בשלח תשל"ב. בלתי מוגה. תרגום מאידיש): "שזו המעלה שאומרים על משיח "את חליינו הוא נשא", "והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעוונותינו", שהוא נמצא יחד עם יהודים, והוא מנצל את כל העניינים שלו בכדי לעזור ליהודים כפי שהם **במצבם**. שלכן

של רבי בכלל, ושל כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ במיוחד, אינו "מחלה" במובן הרגיל, ולא "פטירה" ו"הסתלקות" במובן הרגיל המקובל אצלנו, שוכני בתי-חומר. לא מדובר כאן על משהו גופני גרידא, שמכיוון שהגיע לגיל מסויים ועבר מאורעות מסויימים, קורה לו מה שקורה.

הרבי הוא "בעל-הבית" לגמרי על כל מה שקורה עמו, וכל מה שקורה הוא בהתאם לסדר התגלות האלוקות בעולם. מכיוון שמגיע הזמן להתגלות נפלאה של אלוקות, התגלות כזו שהעולם לא שייך בכלל להיות "כלי" לזה, לכן קורה אצל הרבי (אצל משה רבינו, וכן אצל הרבי הריי"צ) מצב של "הדיבור הוא בגלות" (והקב"ה צריך לתת לו ונותן לו כוח מיוחד, שנובע ממהותו ועצמותו "אנכי") כדי "להכניס" גילוי זה בעולם. זהו פירושו של ה"סטרוק" שקרה אצל הרבי הריי"צ!

[עד כדי-כך מודגש הדבר שהרבי הוא "בעל-הבית" על כל מה שקורה עמו, שבה מבאר הרבי מלך המשיח (שיחת ליל שמחת-תורה ה'תשמ"ה. בלתי מוגה. 'התועדויות' חלק א') את כוונת הפרופסור ששאלו: "כיצד יכול יהודי **מאמין** כמוכם להסביר את עובדת העדר הבריאות בכוח הדיבור דווקא, הכוח הכי דרוש לעיקר עבודתכם – אמירת דברי חסידות!?!...". – "שכן, כאשר כ"ק מו"ח אדמו"ר יראה שמצב הבריאות שלו

אומרים ש"הוא מחולל מפשעיו מדוכא מעוונותינו" משום שהוא נמצא יחד עם יהודים לעזור להם במצבם... ולכאורה איך מגיעים "פצעים" למשיח?

אלא שזהו ענין "עמו אנכי בצרה", שכשם שיהודים סובלים ("מאטערן זיך"), כך גם הוא סובל, ולא בעניינים כאלו מה שאצלו נקרא לסבול, אלא בעניינים כאלו שאצל סתם יהודי נקרא לסבול, מכיוון שישנם כאלו אנשים שאין להם שום שייכות לרוחניות, אצלם הוא רק מה שהם רואים, בגשמיות, צריך הוא לכן להימצא גם עימם, כפי שהם נמצאים במצבם. למרות שישנו הענין של סבל "בחומר דא קל וחומר, בלבנים דא ליבון הלכתא", אך מכיוון שישנם אלו שאינם יודעים מכל ענין זה, אינם יודעים מה שכתוב בתורה אור, ואפילו אם הם יודעים, אבל אינם מבינים כלל מה פירוש לסבול ולהתייגע על קל וחומר – הם יודעים שלסבול פירושו דוחק בפרנסה או פצע כפשוטו.

– אזי גם על אלו מראה הוא כי "עמו אנוכי בצרה", וזוהי מעלתו של משיח, שהוא נמצא יחד עם כל יהודי.

הרבי אינו "חולה" מצד עצמו ואינו סובל מצד עצמו. "את חליינו (שלנו) הוא נשא ומכאובינו (שלנו) סבלם", ורק "אנחנו חשבנוהו מנוגע מוכה אלוקים ומעונה" (ועד שהיה נדמה לנו, כהמשך הפסוקים) ... "כי נגזר מארץ חיים", "ויתן את רשעים קברו" חיו. אבל לאמיתו של דבר כל זה אינו אלא החסרון שלנו (אף שהחסרון שלנו נוגע לכל מהותו של הרבי, ועד שבגלל זה נחשב הדבר כאילו חסרון שלו!), ובאמת לאמיתו, כהמשך הפסוקים, "יראה זרע ("זרעו בחיים") יאריך ימים ("שליטא") וחפץ הי בידו יצלח!"

בדורנו זה – ממשך הרבי בשיחה – דור התשיעי מהבעש"ט, הדור האחרון לגלות שהוא הדור הראשון לגאולה. כאן כבר "נשלם הבירור", כפי שרואים בפועל היום, שלא רק היהודים עומדים הכן לגאולה, אלא גם אומות העולם עומדים "הכן כולכם" לגאולה. ולכן מקבלים בפנימיות "נשמות בגופים בלי שום הפסק כלל", "נשמה בריאה בגוף בריא", את כל הגילויים הכי נפלאים ונעלים, על-ידי שהגאולה מגיעה תיכף ומיד ממש

אלא שהרבי "יורד" אלינו, ועד לדרגות הנמוכות והתחתונות ביותר, כדי להביא ו"להכניס" את הגילוי האלוקי הגדול והנפלא ביותר, גילוי מהותו ועצמותו יתברך ("דירה"), אל תוך תוכם של ה"תחתונים",

ועד לתחתון שאין תחתון למטה הימנו. כשיודעים כי כן, כשיודעים עד כמה הרבי "נכנס" למעננו ועד כביכול הוא "סובל ומתייסר" ועד שמוסר נפשו "ומשליך חיו מנגד" למעננו, וכל זה כדי "להכניס" לעולם אותו גילוי אלוקי מופלא – האם יכולים אנו לעמוד מנגד? האם מותר לנו לומר שאין אנו רוצים בויכוחים ובחילוקי-דעות ולבבות ואנו מעדיפים לעמוד מן הצד? האם אפשר לנו בשעה כזו להמשיך לחיות בשלום ובשלווה, ואפילו לעבוד את ה' כפי הוראות תורת החסידות כמו עד עתה?

"דער רבי וועט זיכער אויספירן", אבל עלינו להתמסר ולהתקשר ולמלא את מה שנדרש מאתנו בשעה גורלית זו – "לחיות עם משיח" בעצמנו, בפרט על-ידי הלימוד בעצמנו ועם אחרים (ובפרט ברבים ובציבור) בתורתו של מלך המשיח ובמיוחד בענייני גאולה ומשיח (ובפרט-פרטיות ב"דבר מלכות" של שיחות תנש"א-תשנ"ב), וליישם את כל ההוראות, ובפרט את ההוראה "להכריז ולפרסם" על כל עניינים אלו בכוונה מיוחדת כדי למלא ולהשלים (יחד עם הרבי מלך המשיח שליט"א עצמו, כנ"ל) את (מה שכאילו חסר) "הורדת והמשכת" מהותו ועצמותו יתברך "למטה בארץ", באופן שימלא ויחדור את הגוף הגשמי דווקא בדיבור, בגילוי כפשוטו, של המלך המשיח, ואת המציאות הגשמית דווקא של כל העולם כולו, שזה יהיה בגילוי ממש לעיני כל בשר ממש, בגאולה האמיתית והשלמה, תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד.

מרמלשטיין - מסעדה עם טעם ביתי

Mermelstein Caterers
Let us cater your simcha...

(718) 778-3100

MAYER KOHEN

351 KINGSTON AVENUE

BETWEEN CARROLL & PRESIDENT ST.

מסעדה מרמלשטיין
מאז 1972